

Påven möter hundratusentals ungdomar på Mariafältet

Omkring 800 000 ungdomar samlades på Mariafältet (Marienfeld), 20 kilometer från Köln, för att träffa påven. Vid den stund som man mest längtat efter under VUD lyssnade ungdomar från hela världen till Benedikt XVI:s lovprisning av helgonen: ”Helgonen är de sanna reformatörerna. Det är bara från helgonen, bara från Gud, som den verkliga revolutionen kan komma, den som kan

förändra världen på ett varaktigt sätt.” Här nedan följer hela texten som innehåller den helige Faderns ord.

2005-09-14

Kära ungdomar:

I vår vallfärd i de mystiska tre vise männens sällskap har vi nu kommit till det ögonblick som Matteus beskriver så här: ”De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom” (Matt 2:11). Den yttre vägen var med detta avslutad, de hade kommit till sitt mål. Men här börjar en ny väg för dem, en inre vandring som ändrar hela livet. För de hade säkert föreställt sig denne nyfödde kung på ett helt annat sätt. De hade ju gjort uppehåll just i Jerusalem för att av landets kung få information

om var den utlovade konungen hade fötts. De visste att världen var i oordning och kände stor oro. De var övertygade om att Gud existerade och att Han var en rättrådig och god Gud. De hade kanske också hört talas om de stora profetiorna som Israels profeter hade uttalat om en konung som skulle befinna sig i innerlig förening med Gud och som i sitt eget och i Guds namn skulle återställa ordningen i världen. De hade givit sig på väg för att träffa denne konung. De sökte i sitt allra djupaste inre efter Guds rättrådighet och ville tjäna denne konung, falla ner för hans fötter och på så sätt ville också de tjäna honom och det han var satt att utföra – att förnya världen. De tillhörde även de människor som ”hungrar och törstar efter rättfärdighet” (Matt 5:6). Denna hunger och denna törst hade drivit dem ut på färden, de blev till pilgrimer på jakt efter den rättfärdighet som de väntade sig av

Gud och pilgrimer som ämnade erbjuda Honom sina tjänster.

Även om de som stannade kvar därhemma ansåg dem vara utopister och drömmare, var de i själva verket varelser med fötterna fast på jorden och de visste att för att ändra på världen behövs det makt. Därför var kungapalatset den enda plats där de trodde att de skulle kunna finna det utlovade barnet. Och här är de nu, de knäböjer inför ett fattigt barn, ett barn i en enkel familj, och plötsligt förstår de att Herodes, den kung som de vänt sig till, fruktade för barnets makt och att familjen därför inte kan göra något annat än att fly, att bege sig i landsflykt. Den nye konungen var inte alls sådan som de hade väntat sig. Detta lärde dem att Gud är annorlunda än det vi vanligtvis tror och föreställer oss. På så sätt började deras inre vandring. Den började i samma ögonblick som de föll ner inför detta barn och erkände att han

var den utlovade konungen. Men sedan var det tvungna att också i sitt inre bearbeta denna ljuvliga nyförvärvade insikt.

De var tvungna att ändra på sin uppfattning om vad makt innebär, på sina tankar om Gud och människan, och genom detta blev de själva förändrade. Nu hade de sett och förstått att Guds makt är annorlunda än världens mäktiges makt. Guds handlingssätt är annorlunda det vi föreställer oss och som vi vill tvinga Honom till att anta. I denna värld konkurrerar inte Gud med den världsliga makten. Hans härskaror möter inte världens härskaror. När Jesus befann sig på Olivberget sände Gud inte ut tolv legioner änglar till att undsätta honom (jfr Matt 26:53). Mot denna världens högljudda och bombastiska makt sätter Han kärlekens obeväpnade makt, den som på Korset och alltsedan det under historiens långa lopp dukar

under för världens makt men som ändå utgör den nya gudomliga verkligheten som motsätter sig orättvisan och låter Guds rike komma. Gud är annorlunda, nu förstår de tre vise männen det. Och det betyder att de själva måste bli annorlunda, de måste lära sig Guds sätt att vara.

De hade kommit för att ställa sig i denne konungs tjänst, för att forma sin värdighet efter hans. Det var det som deras vördnadsbetygelser betydde, det som de ville uttrycka med sin tillbedjan. Det var en tillbedjan som även uttryckte sig i gåvor – guld, rökelse och myrra – gåvor som man gav till en konung ansågs gudomlig. Tillbedjan har en viss betydelse och innebär också att man skänker gåvor. De höga personer som kom från Österlandet ville med denna gest tillkännage att de betraktade detta barn som sin konung och att de önskade ställa sin

egen makt och sina egna krafter i hans tjänst, att de ville följa den väg som de ansåg vara den rätta. De önskade tjäna honom och följa honom, de önskade att tillsammans med honom tjäna det goda i världen och rättvisan. De hade rätt i att vilja göra detta. Men nu lär de sig att detta inte kan göras enbart genom order som kommer uppifrån en upphöjd tron. De lär sig att de måste utge sig själva, ingen gåva som är mindre än det är tillräcklig för denne konung. De lär att deras liv måste formas efter detta gudomliga sätt att utöva makt, efter Guds eget sätt att vara. De måste förvandlas till människor som är rättfärdiga, goda, förlåtande och barmhärtiga. De kommer inte längre att fråga sig: "Vad tjänar detta till?" De kommer istället att fråga: "Hur kan jag tjäna denne Gud och göra hans närvaro känd i världen?" De måste lära sig att förlora sig själva och att det är just detta som gör att de finner sig själva. Då de beger sig

bort från Jerusalem måste de fortsätta att gå i den sanne konungens spår, de måste följa i Jesu spår.

Kära vänner, vi kan fråga oss vad allt detta betyder för oss. Det som vi nyss sade, att Gud är annorlunda och att vi måste rätta våra liv efter Honom, det låter bra men verkar lite vagt och obestämt. Men Gud har givit oss exempel att följa. De tre vise männen som kom från Österlandet är bara de första i en lång lista av män och kvinnor som genom hela livet och alltid har sökt efter Guds stjärna, som har sökt den Gud som finns nära oss människor och som visar oss vägen.

Det är hela hopen av heliga – kända och okända – som Herren har använt sig av för att under historiens gång öppna Evangeliets budskap för oss. De har bläddrat i Evangeliets sidor och de gör det fortfarande. I deras liv

kan vi utläsa vilken rikedom vi kan finna i Evangeliet, den är som en stor bilderbok. Deras liv är den lysande stjärnan som Gud har låtit gå framför oss under historiens gång och som Han ännu låter lysa. Min ärade föregångare, påven Johannes Paulus II, har heligförklarat många personer, både från nutiden och från tid som ligger längre tillbaka. I dem har han velat ge oss exempel på hur man bär sig åt för att vara kristen, hur man bär sig åt för att leva ett rättfärdigt liv på det sätt som Gud önskar av oss. Helgonen och de saliga var personer som inte frenetiskt sökte den egna lyckan utan som helt enkelt ville överlämna sig, eftersom de såg ljuset som utgår från Kristus. På så sätt kan de visa oss hur vi skall bära oss åt för att bli lyckliga och förklara hur vi kan bli sant mänskliga. Under historiens skiftande gång var det de som var de verkliga reformatörerna som så ofta ryckte upp mänskligheten ur de

mörka dalar som den alltid hotar att störta ner i. De upplyste den alltid på nytt och gjorde så att den – om än i smärta – blev i stånd att på nytt lyssna till Guds ord och göra så att Guds ord då han avslutat skapelsen: “Och se det var gott” trots allt kunde förverkligas. Vi kan bara tänka på gestalter som den helige Benedikt, Frans av Assisi, Teresa av Avila, Ignatius av Loyola, den helige Carlos Borromeo, grundarna av de religiösa ordnarna under 1700-talet, alla dessa personer som var ledare för samhällsrörelser under sin tid. Eller vi kan tänka på helgon som hör vår egen tid till: Maximilian Kolbe, Edith Stein, Moder Teresa, Padre Pío. Då vi betraktar dessa gestalter förstår vi vad ordet ”tillbedja” innebär och vad det betyder att leva som barnet i Betlehem, som Jesus Kristus och som Gud själv.

Som vi nyss sade, är det helgonen som är de sanna reformatörerna. Jag

skulle vilja uttrycka detta faktum på ett ännu radikalare sätt: Det är bara helgonen, det är bara Gud, som kan ge oss den sanna revolutionen, som kan göra att världen förändras på ett slutgiltigt sätt. Under det förra århundradet upplevde vi revolutioner i vars gemensamma program det stod skrivet att man inte skulle hoppas på något från Gud utan ta världens angelägenheter i egna händer för att förändra villkoren som råder här. Resultatet blev att en rent mänsklig synvinkel blev det kriterium som användes. Den absoluta tron på att det inte är det absoluta utan det som är relativt som gäller kallas för totalitarism. Den befriar inte människan utan berövar henne hennes värdighet och gör henne till slav. Det är inte ideologierna som räddar världen utan vi blir räddade genom att betrakta den levande Guden, han som är vår skapare, han som garanterar vår frihet och att allt det

som verkligen är gott och äkta skall få finnas. Den verkliga revolutionen består i att betrakta Gud, som är måttet på det som är rätt och på samma gång den eviga kärleken. Och vad kan rädda oss, om inte kärleken?

Kära vänner, låt mig bara tillägga två enkla tankar. Många talar om Gud och i Guds namn förkunnas också hat och begås våldsdåd. Därför är det viktigt att vi upptäcker Guds sanna ansikte. Österlandets vise män fann det när de föll ner inför barnet i Betlehem. ”Den som har sett mig har sett Fadern”, säger Jesus till Filippos (Joh 14:9). I Jesus Kristus som för oss lät sitt hjärta genomborras har Guds sanna ansikte uppenbarats. Vi följer honom tillsammans med den stora hopen som föregått oss. Det är då som vi finner den rätta vägen.

Det betyder inte att vi gör oss en privat Gud och en privat Kristus, utan att vi tror på och faller ned

inför den Jesus som vi finner i den heliga Skrift och som visar sig för oss i den stora församlingen av troende som Kyrkan utgör, där han alltid finns för oss och på samma gång framför oss. Man kan kritisera kyrkan för många ting. Vi vet det och Herren själv har sagt det. Den är ett nät med både dåliga och goda fiskar, ett fält som innehåller både vete och ogräs. Påven Johannes Paulus II som visade oss Kyrkans sanna ansikte i de många helgon som han lät utnämna, bad också om förlåtelse för det onda som män tillhörande Kyrkan vållat i ord och handlingar. På så sätt lät han även oss se vår sanna bild och uppmanade oss att – med alla våra fel och brister – träda in bland de heligas skara som de tre vise männen var de första att tillhöra. I grund och botten måste det trösta oss att Kyrkan även innehåller ogräs. Det gör att vi trots våra brister kan hoppas på att tillhöra dem som följer Jesus, han som just vände sig till

syndarna. Kyrkan är som en vanlig familj, men på samma gång är den Guds stora familj i vilken han överallt, i alla kontinenter, kulturer och nationer, vill skapa gemenskap och enhet. Vi gläds över att tillhöra denna stora familj, att ha syskon och vänner i hela världen. Just här, i Köln, känner vi oss lyckliga över att tillhöra en familj som sträcker sig över hela världen, som omfattar himlen och jorden, det förflutna, nuet och framtiden. I denna stora pilgrimsskara går vi tillsammans med Kristus, följer vi stjärnan som lyser framför oss igenom hela historien.

”De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom” (Matt 2:11). Kära vänner, detta är inte en avlägsen historia från svunna tider. Den är något som äger rum här och nu. Här, i den heliga hostian, finns Han framför oss och bland oss. På

samma sätt som skedde då, gömmer Han sig i en mystisk och helig tystnad, liksom då, är det just så som Han avslöjar sitt sanna ansikte som är Guds ansikte. Han har gjort sig till ett vetekorn som faller i jorden och dör och just därför ger rik skörd ända till tidernas slut (jfr Joh 12:24). Han är närvarande, liksom då i Betlehem, och Han inbjuder oss till denna inre vandring som bär namnet tillbedjan. Låt oss börja denna andliga vandring och be Honom att han leder vår väg. Amen.

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/paven-moter-hundratusentals-ungdomar-pa-mariafaltet/> (2026-03-05)